

mindst fordi landbrugsstøtten i de rige lande blokerer for, at ulandene kan få reel adgang til vore markeder med alt, hvad det indebærer. En afvikling af støtten vil være af meget stor betydning for ulandene.

I det daglige og i den almindelige snak uden for Christiansborgs tykke mure har landbrugspolitikken måske i de senere år ikke så meget været forbundet med støtte, men derimod med fødevarskandaler omkring kogalskab, mund- og klovsyge, Newcastle disease, overforbrug af medicin osv. Det har skræmt forbrugerne væk på skift fra snart svinekød, snart oksekød, snart hønsekød. Derfor må en væsentlig del af landbrugspolitikken også gå på at styrke fødevarer-sikkerheden, fødevarer-kvaliteten, miljøet og dyrevelfærden. Befolkningen skal kunne have til-lid til den politik, der sætter rammerne for føde-wareproduktionen.

Det Konservative Folkeparti kan naturligvis gå ind for alle dele af det forslag til vedtagelse, som vi er medforslagsstillere til, og som jeg er meget glad for og tilfreds med, at der står et bredt flertal bag.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):
Hr. Jørn Jespersen som ordfører.

Jørn Jespersen (SF):

EU's landbrugspolitik stammer fra en periode, hvor der var fødevarer-mangel i Europa. Længe efter, at den mangelsituation er ophørt, fortsætter man uden rationelle grunde, uden fornuft, med at udbetale støtte til landmændene med en masse skadevirkninger til følge. Man kan sige det meget kort: EU's landbrugspolitik i dag er egoistisk, nærsynet, kortsigtet og hyklerisk. Eller som det ansatte tidsskrift *The Economist* har sagt det: Det er det ultimativt mest idiotiske system, som den vestlige verden nogen sinde har skabt.

Hvis vi ser på, hvor mange penge der bliver brugt til området, så er det jo karakteristisk, at vi i EU bruger ca. tre gange så mange penge på støtte til vores landmænd, som vi bruger på udviklingsbistand. Faktisk er det sådan, at EU's landbrugsstøtte stort set matcher den samlede bistand fra den rige verden til ulandene. Der bruges i størrelsesordenen 330 mia. kr. om året på landbrugsstøtte. Det koster 10.000 kr. pr. husstand, en europæisk gennemsnitshusstand, i forhøjede priser, og vi får kun skadevirkninger ud af det. Derfor skulle man synes, at enhver poli-

tisk fornuft tilsagde, at det er et system, der skal afvikles så hurtigt som muligt.

Samtidig er det jo sådan, at den støtte, vi giver, i stort omfang direkte skader de fattige udviklingslande, sådan at den gavn, de får af deres udviklingsbistand, mere end udlignes af skadevirkningerne af vores landbrugspolitik. Så vi giver en krone med den ene hånd, og så tager vi tre kroner fra dem i form af handelsforvridende ordninger, barrierer for deres varer, landbrugsstøtte osv.

Landbrugsstøtten er altså til skade for ulandene, den er til skade for miljø og natur hos os selv, den er til skade for forbrugerne, og den er til skade for statskasserne. Vi synes, at beslutningen i Bruxelles for nylig var skandaløs, at man lader franskmændene tage udvidelsen som gidsel, og derefter betaler EU's medlemslande bare løsepenge, som franskmændene har bedt om, i form af en fortsættelse af de her fuldstændig vanvittige landbrugsordninger til 2013.

Tænk, hvis de penge, der hermed var blevet bevilget, i stedet for var gået til erhvervsudvikling, til teknologi, til infrastruktur, til uddannelse, til miljø i ansøgerlandene, så havde der virkelig været perspektiv i det. Nu går det til en landbrugspolitik, som er til skade, også for ansøgerlandene.

Kl. 16.30

Forløbet i Bruxelles synes jeg efterlader tvivl om Danmarks holdning på området – tvivl om, hvorvidt vi er enige med Tyskland, Holland, England og Sverige; tvivl om, hvorvidt vi i virkeligheden siger, at vi går ind for en afvikling, men er meget godt tilfredse med, at Chirac gør det beskidte arbejde og får støtten til at fortsætte.

I SF så vi meget gerne, at Danmark hurtigst muligt fik en samlet plan og kom med et samlet udspil til en total afvikling af landbrugsstøtten, som vel at mærke overholder alle formelle beslutninger og overholder spillereglerne i WTO og ligefrem støtter dem. Sådan en plan kunne indeholde, at eksportsubsidier og pristøtte afvikles i løbet af ganske få år, 1, 2 eller 3 år, og at vi spiller aktivt og offensivt ud med den i WTO. Dermed bliver de allermest perverse dele af landbrugspolitikken også afskaffet, nemlig dumpingen af vores overskudsproduktion på de fattige landes markeder.

Næste skridt skulle være, at de produktionsafhængige støtteordninger blev afkoblet i løbet af en kortere årrække, 2, 5, 6 år, lidt afhængigt af hvilke produkter der er tale om, og det bør star-